

4. Zgodnie z zarzutem czwartym „całkowite” zwolnienie podatkowe zastosowane na podstawie przepisów sekcji 371IB Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zgodnie z zarzutem piątym zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % zastosowane na podstawie przepisów sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
6. Zarzut szósty dotyczy okoliczności, że nałożenie obciążenia podatkowego na ZSK spełniające przesłanki objęcia zwolnieniem ustanowionym w części 9A rozdział 9 Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy Zjednoczonego Królestwa z 2010 r. w sprawie regulacji podatkowych (międzynarodowych i innych)] jako kategoria narusza swobodę przedsiębiorczości strony skarżącej przewidzianą w art. 49 TFUE.
7. Zgodnie z zarzutem siódmym Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika [kapitalizacji].
8. Zgodnie z zarzutem ósmym decyzja Komisji narusza zakaz dyskryminacji i ogólną zasadę równego traktowania w prawie Unii.
9. Zgodnie z zarzutem dziewiątym Komisja naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.
10. Zgodnie z zarzutem dziesiątym Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje grupa beneficjentów (do której należą skarżące) oraz że skarżące uzyskały pomoc, która powinna zostać odzyskana na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.Ź. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2019 r. – Hill & Smith Holdings, Hill & Smith Overseas/Komisja

(Sprawa T-691/19)

(2019/C 432/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hill & Smith Holdings plc (Solihull, Zjednoczone Królestwo), Hill & Smith Overseas Ltd (Solihull) (przedstawiciele: J. Lesar, Solicitor i K. Beal QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej C(2019) 2526 final z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE lub popełniła oczywisty błąd w ocenie przy wyborze ram odniesienia dla analizy systemu podatkowego. Komisja powinna była uznać za ramy odniesienia system podatku dochodowego od osób prawnych w Zjednoczonym Królestwie, a nie tylko sam system opodatkowania kontrolowanych spółek zagranicznych (Controlled Foreign Companies, CFC).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo lub popełniła oczywisty błąd w ocenie, przyjmując błędne podejście do analizy systemu opodatkowania CFC. Komisja w motywach 124-126 zaskarżonej decyzji błędnie uznała przepisy części 9A rozdziału 9 brytyjskiej Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej (przepisy międzynarodowe i inne) z 2010 r.] za formę odstępstwa od ogólnego obciążenia podatkowego zawartego w przepisach rozdziału 5 tej ustawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja, stosując art. 107 ust. 1 TFUE, naruszyła prawo, stwierdzając w motywach 127-151 zaskarżonej decyzji, że kryterium selektywności zostało spełnione, ponieważ przedsiębiorstwa znajdujące się w porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym sytuacji zostały potraktowane w odmienny sposób.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że „pełne” zwolnienie na podstawie art. 371IB ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne) jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % przewidziane w art. 371ID ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne) jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że nałożenie obciążenia podatkowego na CFC, które spełniają wymogi zwolnień zawartych w części 9A rozdziału 9 jako grupa stanowiłoby naruszenie swobody przedsiębiorczości skarżących sprzeczne z art. 49 TFUE.
7. Zarzut siódmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do kwestii zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że decyzja Komisji nie jest zgodna z ogólną zasadą niedyskryminacji i równego traktowania w prawie Unii.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, stosując poprzez analogię lub powołując się w niewłaściwy sposób na przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁽¹⁾ ustanawiającej przepisy przeciwko praktykom unikania zobowiązań podatkowych, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, która nie miała zastosowania *ratione temporis*.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje pewna kategoria beneficjentów (w tym skarżący) i że oni (skarżący) uzyskali jakąkolwiek pomoc, którą należy odzyskać na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, Dz.U. 2016, L 193, s. 1.